

Но независноста не значеше и крај на предизвиците. Напротив, тогаш започна долг и тежок пат. Признавањето на новата држава не дојде лесно, името стана причина за децениски спорови, а економската транзиција носеше болни удари. И покрај тоа, Македонија опстана. Се соочи со блокади, санкции, воени конфликти, и повторно успеа да го сочува својот мир и да остане фактор на стабилност во регионот.

Денес, повеќе од три децении подоцна, можеме да кажеме дека 8 септември не е само датум од календарот, тоа е потсетник на нашата одговорност. Независноста не е завршена приказна, туку процес што секојдневно треба да го градиме. Таа не се чува само со патриотски песни и празнични говори, туку со работа, знаење, честост и грижа за општото добро.

Затоа, кога велиме „Честит роденден, Македонијо“, не треба само да се гордееме со минатото, туку и да се погледнеме себеси во огледало. Колку сме подготвени да ја чуваме државата како што ја избравме на референдумот? Колку сме подготвени да се жртвуваме за неа, да ја направиме поуспешна, поправедна и поблиска до идеалот за кој гласавме во 1991 година?

Македонија е жива исто колку што сме живи ние нејзините граѓани. Ако сме единствени, ќе биде силна; ако сме разделени, ќе биде ранлива.

Нека 8 септември ни биде потсетник: државата не е подарок, туку обврска.

И нека биде завет, дека Македонија ќе остане вечна, горда и своја.

Честит роденден, Македонијо!